

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

จากการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผลทางสถิติเพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัยในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงผลวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบการอธิบายตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทางด้านลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของผู้บริโภคผักปลอดภัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการบริโภคผักในครอบครัว

ตอนที่ 3 ข้อมูลทางด้านความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย

ตอนที่ 4 การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม โดยวิเคราะห์ตัวแปรอิสระได้แก่

4.1 เพศ

4.2 อายุ

4.3 ระดับการศึกษา

4.4 สมาชิกในครัวเรือน

4.5 รายได้ของผู้รอกแบบสอบถาม

4.6 รายได้รวมของครอบครัวจำนวนสมาชิกของครอบครัว

4.7 ความถี่ในการปรุงอาหารเองในครัวเรือน

ตัวแปรตามได้แก่

4.8 ความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัยในจังหวัดเชียงใหม่

ตอนที่ 5 ปัญหาความต้องการ และข้อเสนอแนะของผู้บริโภคผักปลอดภัย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้บริโภคผักปลอดภัย

1.1 เพศ

จากการสุ่มรวบรวมตัวอย่างผู้บริโภคผักปลอดภัยทั้งหมด 207 รายในจังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยทำการศึกษาพบว่าร้อยละ 74.4 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 25.6 เป็นเพศชาย ดังแสดงในตาราง 2 จะเห็นได้ว่าผู้บริโภคผักปลอดภัยที่ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงเป็นผู้ตัดสินใจในการซื้อผักปลอดภัยเพื่อบริโภคในครอบครัว ด้วยเหตุที่ส่วนใหญ่เพศหญิงจะเป็นแม่บ้านและเป็นผู้ใช้จ่ายค่าอาหารของครอบครัว ทำให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงเป็นเพศหญิงเป็นส่วนมาก

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภคผักปลอดภัยแยกตามเพศ

เพศ	จำนวนเกษตรกร (คน)	ร้อยละ
ชาย	53	25.6
หญิง	154	74.4
รวม	207	100.00

1.2 สถานภาพในครอบครัว

จากผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 3 ผู้บริโภคผักปลอดภัยที่ให้ข้อมูลอยู่ในฐานะสมาชิกภายในครอบครัวเป็นส่วนมากพบร้อยละ 65.2 เป็นหัวหน้าครอบครัวร้อยละ 19.3 และเป็นผู้อาศัยร้อยละ 15.5 ซึ่งใกล้เคียงผลการวิจัยของ วิไล (2543) ที่ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อและพฤติกรรมการบริโภคผักปลอดสารพิษในเขตกรุงเทพมหานคร

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภคผักปลอดภัยแยกตามสถานภาพในครอบครัว

สถานภาพในครอบครัว	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
หัวหน้าครอบครัว	40	19.3
สมาชิกในครอบครัว	135	65.2
ผู้อาศัย	32	15.5
รวม	207	100.00

1.3 อายุ

ผู้บริโภคมักรอคอยส่วนใหญ่ร้อยละ 41.5 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 29.5 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 17.4 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 11.1 มีอายุระหว่าง 51-60 ปี และอายุมากกว่า 60 ปีมีจำนวนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 0.5 โดยผู้บริโภคมักรอคอยมีอายุน้อยที่สุด 16 ปี อายุมากที่สุด 62 ปี อายุเฉลี่ย 35.02 ปี และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.299 ดังแสดงในตาราง 4 เห็นได้ว่าอายุของผู้ให้ข้อมูลส่วนมากที่เป็นผู้ตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์เป็นคุณวิญหนุ่มสาว และคนวัยทำงาน เป็นส่วนใหญ่

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภคแยกตามอายุ

อายุ	จำนวนผู้บริโภค(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30	86	41.5
31-40	61	29.5
41-50	36	17.4
51-60	23	11.1
มากกว่า 60	1	0.5
รวม	207	100.0

อายุต่ำสุด 16 ปี อายุสูงสุด 62 ปี
 อายุเฉลี่ย 35.02 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.299

1.4 ระดับการศึกษา

ผู้บริหารปกครองส่วนใหญ่อายุเฉลี่ย 36.2 มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองลงมา ร้อยละ 29.5 มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 13.0 มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 7.7 มีการศึกษาระดับอนุปริญญา ร้อยละ 7.2 มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา (ป.6) ร้อยละ 4.8 มีการศึกษาระดับปริญญาโท และร้อยละ 1.4 มีการศึกษาระดับปริญญาเอก ดังแสดงในตาราง 5 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บังอร (2544) ซึ่งศึกษาเรื่อง การรับรู้และความต้องการพักผ่อนหย่อนใจจากสวนสาธารณะของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ และ วิไล (2543) ซึ่งศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อและพฤติกรรมกรรมการบริหารปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากผู้บริหารปกครองส่วนใหญ่อายุเฉลี่ยมีการศึกษาระดับปริญญาตรี อาจกล่าวได้ว่าข้อมูลที่ได้ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลจากระดับชนชั้นกลาง

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารปกครองส่วนท้องถิ่นแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวนผู้บริหาร (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	15	7.2
มัธยมศึกษาตอนต้น	27	13.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	61	29.5
อนุปริญญา	16	7.7
ปริญญาตรี	75	36.2
ปริญญาโท	10	4.8
ปริญญาเอก	3	1.4
รวม	207	100.00

1.5 จำนวนสมาชิกของครัวเรือนผู้บริโภคร่วมครอบครัว

สมาชิกครัวเรือนผู้บริโภคร่วมครอบครัวส่วนใหญ่ร้อยละ 55.6 มีสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 4-7 คนถือว่าเป็นครอบครัวขนาดกลาง รองลงมา ร้อยละ 37.7 มีสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 คนถือว่าเป็นครอบครัวขนาดเล็ก และ ร้อยละ 6.8 มีสมาชิกในครัวเรือนจำนวนมากกว่า 7 คนถือว่าเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยที่สุดคือ 1 คนมากที่สุด 10 คน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.682 ดังแสดงในตาราง 6 ซึ่งแตกต่างจากผลงานวิจัยของ บังอร (2544) และ วิไล (2543) ผลงานวิจัยของทั้งสองคนพบว่า ขนาดของครอบครัวส่วนใหญ่เป็นครอบครัวขนาดเล็ก เนื่องจากขอบเขตในงานวิจัยของทั้งสองอยู่ในเขตเมือง คือเขตกรุงเทพมหานครและเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ อาจเนื่องมาจากเป็นสังคมเมืองจึงมีขนาดของครอบครัวเป็นครอบครัวขนาดเล็ก ซึ่งแตกต่างจากสังคมชนบทซึ่งมีวัฒนธรรมเป็นครอบครัวขยาย

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของสมาชิกในครัวเรือนของผู้บริโภคร่วมครอบครัว

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	จำนวนผู้บริโภคร่วมครอบครัว(คน)	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3	78	37.7
4-7	115	55.6
มากกว่า 7	14	6.8
รวม	207	100.0

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยที่สุด 1 คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากที่สุด 10 คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.2 คน

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.682

1.6 อาชีพของผู้บริโภคหลักตลอดภัย

ผู้บริโภคหลักตลอดภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 32.9 มีอาชีพค้าขาย รองลงมาร้อยละ 27.5 มีอาชีพพนักงานบริษัท ร้อยละ 16.9 มีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 15.0 มีอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 4.3 มีอาชีพนักเรียนนักศึกษา และร้อยละ 3.4 มีอาชีพแม่บ้าน ดังแสดงในตาราง 7 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บังอร (2544) พบว่าส่วนใหญ่ของผู้ให้ข้อมูลมีอาชีพค้าขาย และแตกต่างจากผลงานวิจัยของ วิไล (2543) ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่ของผู้ให้ข้อมูลเป็นพนักงานบริษัท อาจเป็นเพราะว่ามีขอบเขตในงานวิจัยในเขตกรุงเทพมหานคร สังเกตเห็นได้ว่ามีอาชีพแม่บ้านเพียงร้อยละ 3.4 เพราะปัจจุบันหน้าที่ของผู้หญิงภายในบ้าน ไม่ได้ทำหน้าที่แม่บ้านเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภคหลักตลอดภัยแยกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวนผู้บริโภค(คน)	ร้อยละ
แม่บ้าน	7	3.4
ค้าขาย	68	32.9
พนักงานบริษัท	57	27.5
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	31	15.0
นักเรียนนักศึกษา	9	4.3
รับจ้าง	35	16.9
รวม	207	100.0

1.7 รายได้ของผู้บริโภคผักปลอดภัยในรอบ 1 ปี

รายได้ของผู้บริโภคส่วนใหญ่ร้อยละ 35.7 มีรายได้ 60,001-100,000 บาท/ปี รองลงมา ร้อยละ 18.8 มีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 60,000 บาท/ปี ร้อยละ 18.4 มีรายได้มากกว่า 180,000 บาท/ปี ร้อยละ 15.5 มีรายได้ 100,001-140,000 บาท/ปี และร้อยละ 11.6 มีรายได้ 140,001-180,000 บาท/ปี ตามลำดับ ผู้บริโภคผักปลอดภัยมีรายได้ต่ำสุด 18,000 บาท/ปี มีรายได้สูงสุด 780,000 บาท/ปี ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 108,895.548 ดังแสดงในตาราง 8 รายได้ของผู้บริโภคผักปลอดภัยที่ให้ข้อมูลมีความแตกต่างของรายได้ค่อนข้างมาก เนื่องจากผู้บริโภคผักปลอดภัยมีทุกระดับชั้น ตั้งแต่ชนชั้นที่มีรายได้น้อยจนไปถึงชนชั้นที่มีรายได้สูง

ตาราง 8 รายได้รวมของผู้บริโภคผักปลอดภัยในรอบ 1 ปี

รายได้ของผู้บริโภคต่อปี (บาท)	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 60,000	39	18.8
60,001-100,000	74	35.7
100,001-140,000	32	15.5
140,001-180,000	24	11.6
มากกว่า 180,000	38	18.4
รวม	207	100.00

รายได้ของผู้บริโภคผักปลอดภัยต่ำสุด	18,000 บาท/ปี
รายได้ของผู้บริโภคผักปลอดภัยสูงสุด	780,000 บาท/ปี
รายได้ของผู้บริโภคผักปลอดภัยเฉลี่ย	135,476.52 บาท/ปี
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	108,895.548

1.8 รายได้ของครอบครัวผู้บริโภครายปี

รายได้ของครอบครัวผู้บริโภครายปีส่วนใหญ่ร้อยละ 62.3 มีรายได้ 100,001-400,000 บาท/ปี รองลงมาร้อยละ 21.7 มีรายได้ 400,001-700,000 บาท/ปี ร้อยละ 6.3 มีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท/ปี ร้อยละ 5.3 มีรายได้มากกว่า 1,000,000 บาท/ปี และร้อยละ 4.3 มีรายได้ 700,001-1,000,000 บาท/ปี ตามลำดับ รายได้รวมของผู้บริโภคที่ต่ำกว่าที่สุด 54,000 บาท/ปี มีรายได้สูงสุด 4,200,000 บาท/ปี ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 477,648.993 ดังแสดงในตาราง 9 รายได้ของครอบครัวผู้บริโภครายปีที่มีความแตกต่างของรายได้นั้นค่อนข้างมาก เนื่องจากผู้บริโภคมีทุกระดับชั้น ตั้งแต่ชนชั้นที่มีรายได้น้อยจนไปถึงชนชั้นที่มีรายได้สูง ดังเช่นเดียวกับรายได้ของผู้ให้ข้อมูล

ตาราง 9 รายได้รวมของครอบครัวผู้บริโภครายปี

รายได้ของครอบครัวผู้บริโภคต่อปี (บาท)	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000	13	6.3
100,001-400,000	129	62.3
400,001-700,000	45	21.7
700,001-1,000,000	9	4.3
มากกว่า 1,000,000	11	5.3
รวม	207	100.00

รายได้ของผู้บริโภคที่ต่ำที่สุด 54,000 บาท/ปี
 รายได้ของผู้บริโภคที่สูงสุด 4,200,000 บาท/ปี
 รายได้เฉลี่ยของผู้บริโภค 395,814.49 บาท/ปี
 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 477,648.993

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการบริโภคผักในครอบครัว

2.1 แหล่งซื้อผักปลอดภัย

จากการศึกษาแหล่งซื้อผักปลอดภัยของผู้บริโภคประจำ พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่ร้อยละ 56.0 ซื้อจากตลาดนัดสินค้าเกษตร รองลงมา ร้อยละ 46.4 ซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ตห้างสรรพสินค้า ร้อยละ 41.0 ซื้อจากตลาดสด ร้อยละ 37.7 ซื้อจากร้านคอกำโครงการหลวง ร้อยละ 27.5 ซื้อจากร้านขายสินค้าปลอดสารพิษทั่วไป และร้อยละ 9.7 ซื้อจากสวนผัก ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 10 สำหรับแหล่งจำหน่ายนั้นผลจากการสำรวจพบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่เลือกซื้อผักปลอดภัยในตลาดนัดสินค้าเกษตร เนื่องจากระยะทาง ซึ่งมีการจัดเป็นประจำทุกสัปดาห์และมั่นใจในคุณภาพผักปลอดภัย ซึ่งตลาดนัดสินค้าเกษตรภายใต้การส่งเสริมขององค์กรพัฒนาเอกชน เช่น ตลาดนัดพืชผักปลอดสารพิษอิมบิยู ซึ่งจัดบริเวณศูนย์สินค้าเพื่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมอิมบิยู โรงเรียนคาราวิทยาลัย โรงเรียนปิ่นสร้อยขลิบวิทยาลัย รองลงมาคือ ซูเปอร์มาร์เก็ต ห้างสรรพสินค้า เป็นรูปแบบการจับจ่ายสินค้าของผู้บริโภคในปัจจุบัน ซึ่งผู้บริโภคเลือกซื้อผักปลอดภัยได้เนื่องจากความสะดวกและสามารถซื้อสิ่งของอุปโภคบริโภคอื่นๆ ได้ครบ รองลงมาคือตลาดสดยังเป็นแหล่งสำคัญของการจับจ่ายภายในครอบครัวทั้งที่อยู่ในเมืองและอำเภอรอบนอก เนื่องจากได้สินค้าบริโภคที่สดและสามารถเลือกได้หลากหลายตามฤดูกาล และยังใกล้ที่พักอาศัย สะดวกต่อการซื้อ และที่ผู้บริโภคนิยมซื้อรองลงมาคือ ร้านคอกำ ผักปลอดภัยของโครงการหลวง เนื่องจากเชื่อในคุณภาพของผักปลอดภัย แตกต่างจากผลงานวิจัยของ วิไล (2543) พบว่าผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ นิยมที่จะซื้อผักปลอดสารพิษจากซูเปอร์มาร์เก็ต ห้างสรรพสินค้า และรองลงมาคือร้านจำหน่ายสินค้าปลอดสารพิษทั่วไป และผักจากโครงการหลวง เนื่องจากในกรุงเทพมหานครไม่มีการรวมตัวกันของเกษตรกรจัดตลาดนัดสินค้าเกษตรเหมือนทางด้านภูมิภาคนั่นเอง

ตาราง 10 แหล่งจำหน่ายผักปลอดภัยที่ผู้บริโภคเลือกซื้อประจำ

แหล่งจำหน่าย	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ร้านจำหน่ายสินค้าปลอดสารพิษทั่วไป	57	27.5
ซูเปอร์มาร์เก็ต ห้างสรรพสินค้า	96	46.4
ร้านค้าย่อยค้า โครงการหลวง	78	37.7
สวนผัก	20	9.7
ตลาดสด	85	41.0
ตลาดนัดสินค้าเกษตร	116	56.0

หมายเหตุ ผู้บริโภคตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

2.2 เหตุผลที่ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อผักปลอดภัยจากแหล่งจำหน่ายนั้น

จากการศึกษาเหตุผลที่ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อผักปลอดภัยจากแหล่งจำหน่ายนั้น พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่ร้อยละ 57.0 เพราะเหตุผลสะดวก รองลงมา ร้อยละ 52.2 เพราะเหตุผล คุณภาพเชื่อถือได้ ร้อยละ 49.3 เพราะเหตุผล ใต้ของสด ร้อยละ 38.2 เพราะเหตุผลมีสินค้าให้เลือกหลากหลายเท่ากับเพราะเหตุผลราคาถูก ร้อยละ 24.2 เพราะเหตุผลเป็นเส้นทางที่ผ่านประจำ และร้อยละ 1.4 เพราะเหตุผลอื่นๆคือ คุณภาพสะอาดของร้านค้า รู้จักกับผู้ขาย เชื่อถือแหล่งผลิต ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 11 เห็นได้ว่าเหตุผลส่วนใหญ่ที่ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อผักจากแหล่งจำหน่ายนั้นๆนั้นคือความสะดวก เนื่องจากผักปลอดภัยมีแหล่งจำหน่ายน้อยและไม่แพร่หลาย ทำให้ผู้บริโภคไม่สามารถจะซื้อได้ทุกวัน เหตุผลรองลงมาคือ คุณภาพของสินค้าของแหล่งจำหน่ายนั้นเชื่อถือได้ และได้ของสด สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิไล (2543) สำหรับแหล่งจำหน่ายนั้นผลจากการสำรวจว่าผู้บริโภคไม่นิยมซื้อผักปลอดสารพิษจากแหล่งใดประจำ เพราะความไม่สะดวก เป็นอันดับแรก และรองลงมาคือแหล่งจำหน่ายไม่มีชนิดผักที่ผู้บริโภคต้องการและคุณภาพไม่น่าเชื่อถือ

All rights reserved

ตาราง 11 เหตุผลของผู้บริโภคที่ปลดลอคภัยตัดสินใจซื้อผักจากแหล่งจำหน่ายนั้น

เหตุผล	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ราคาถูก	79	38.2
สะดวก	118	57.0
มีสินค้าให้เลือกหลากหลาย	79	38.2
เป็นเส้นทางที่ผ่านเป็นประจำ	50	24.2
ได้ของสด	102	49.3
คุณภาพเชื่อถือได้	108	52.2
อื่นๆ	3	1.4

หมายเหตุ ผู้บริโภคตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

2.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกซื้อผักปลอดภัย

จากการศึกษาหลักเกณฑ์ในการเลือกซื้อผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่ร้อยละ 51.2 พิจารณาจากลักษณะภายนอก รองลงมา ร้อยละ 50.7 พิจารณาจากมีตรารับรองจากหน่วยงานราชการ ร้อยละ 43.0 พิจารณาจากความเชื่อถือในตัวผู้แทนจำหน่าย ร้อยละ 14.0 พิจารณาจากข่าวสารต่างๆ ร้อยละ 0.5 พิจารณาจากหลักเกณฑ์อื่นๆคือการจัดเรียงผักปลอดภัยไม่ปะปนกับผักธรรมดา ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 12 ผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังพิจารณาเลือกซื้อผักจากลักษณะภายนอกอยู่นั่นเอง อาจเนื่องมาจากจากความไม่มั่นใจในคุณภาพของผักว่าเป็นผักปลอดภัยจริงหรือไม่ และรองลงมาพิจารณาจากตรารับรองจากหน่วยงานราชการ รองลงมาคือความเชื่อถือในตัวผู้แทนจำหน่าย แตกต่างจากผลงานวิจัยของ วิไล (2543) พบว่าหลักเกณฑ์ที่ผู้บริโภคนำมาประกอบการเลือกซื้อผักปลอดสารพิษคือ ความเชื่อถือในตัวผู้ขายอันดับแรก

ตาราง 12 หลักเกณฑ์ในเลือกซื้อผักปลอดภัยของผู้บริโภค

หลักเกณฑ์	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ความเชื่อถือในผู้แทนจำหน่าย	89	43.0
ตรารับรองจากหน่วยงานราชการ	105	50.7
พิจารณาจากลักษณะภายนอก	106	51.2
ข่าวสารสื่อต่างๆ	29	14.0
อื่นๆ	1	0.5

หมายเหตุ ผู้บริโภคตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

2.4 ความสม่ำเสมอในการบริโภคผักปลอดภัย

จากการศึกษาความสม่ำเสมอในการบริโภคผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่า ร้อยละ 47.0 บริโภคผักปลอดภัยสม่ำเสมอ และร้อยละ 52.2 บริโภคผักปลอดภัยไม่สม่ำเสมอ ดังแสดงในตาราง 13 โดยสัดส่วนครึ่งต่อครึ่งของผู้บริโภคผักปลอดภัยที่ส่วนหนึ่งบริโภคผักปลอดภัยสม่ำเสมอ และบริโภคไม่สม่ำเสมอ

ตาราง 13 ความสม่ำเสมอในการบริโภคผักปลอดภัย

การบริโภคผักปลอดภัย	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
สม่ำเสมอ	99	47.8
ไม่สม่ำเสมอ	108	52.2
รวม	207	100.00

2.5 เหตุผลที่ผู้บริโภครู้สึกดีใจที่บริโภคผักปลอดภัย

จากการศึกษาเหตุผลที่ผู้บริโภครู้สึกดีใจที่บริโภคผักปลอดภัย พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่ร้อยละ 69.1 บริโภคเพราะห่วงใยสุขภาพ รองลงมา ร้อยละ 60.4 บริโภคเพราะคุณค่าทางอาหาร ร้อยละ 30.9 บริโภคเพราะความชอบ ร้อยละ 8.2 บริโภคเพราะค่านิยม และร้อยละ 7.2 บริโภคเพราะห่วงใยสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 14 เหตุผลที่ผู้บริโภคส่วนใหญ่รู้สึกดีใจที่บริโภคผักปลอดภัยนั้น มีสองเหตุผลที่สำคัญคือห่วงใยสุขภาพ และคุณค่าทางอาหาร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิไล (2543) ผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครก็มีเหตุผลที่รู้สึกดีใจที่บริโภคผักปลอดภัยเช่นเดียวกัน

ตาราง 14 เหตุผลที่ผู้บริโภครู้สึกดีใจที่บริโภคผักปลอดภัย

เหตุผล	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ห่วงใยสุขภาพ	143	69.1
คุณค่าทางอาหาร	125	60.4
ความชอบ	64	30.9
ค่านิยม	17	8.2
ห่วงใยสิ่งแวดล้อม	15	7.2

หมายเหตุ ผู้บริโภคตอบได้ไม่เกิน 2 ข้อ

2.6 การประกอบอาหารเองของผู้บริโภคผักปลอดภัยในรอบ 1 สัปดาห์

จากการศึกษาจำนวนครั้งในการประกอบอาหารเองของผู้บริโภคผักปลอดภัย พบว่า ร้อยละ 50.7 ประกอบอาหารเอง 8-14 ครั้ง/สัปดาห์ รองลงมาร้อยละ 30.0 ประกอบอาหารเองน้อยกว่าหรือเท่ากับ 7 ครั้ง/สัปดาห์ และร้อยละ 19.3 ประกอบอาหารเองมากกว่า 14 ครั้ง/สัปดาห์ ดังแสดงในตาราง 15 อาจเพราะเนื่องจากผู้บริโภคส่วนใหญ่ไม่นิยมประกอบอาหารมื้อเช้ารับประทานในครอบครัวและจะมีเวลาประกอบอาหารรับประทานในบ้านเฉพาะตอนเย็นเป็นส่วนใหญ่ หรือประกอบอาหารเองในวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่ในสังคมชนบทส่วนใหญ่ยังประกอบอาหารรับประทานเองทุกมื้อ

ตาราง 15 การประกอบอาหารเองของผู้บริโภคผักปลอดภัยในรอบ 1 สัปดาห์

จำนวนครั้ง	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 7	62	30.0
8-14	105	50.7
มากกว่า 14	40	19.3
รวม	207	100.00

2.7 รูปแบบการบริโภคผักปลอดภัยในรอบ 3 เดือน

จากการศึกษารูปแบบการบริโภคผักปลอดภัยของผู้บริโภคในรอบ 3 เดือน พบว่า ส่วนใหญ่ ร้อยละ 89.9 บริโภคทั้งสดและปรุงก่อนบริโภค รองลงมาร้อยละ 8.2 นำมาปรุงก่อนบริโภค และ ร้อยละ 1.9 บริโภคสดเท่านั้น ดังแสดงในตาราง 16 รูปแบบการบริโภคผักปลอดภัยในรอบสามเดือนของผู้บริโภคส่วนใหญ่บริโภคผักปลอดภัยทั้งสดและปรุง แสดงให้เห็นว่ารูปแบบในการบริโภค ผักปลอดภัยของผู้บริโภคมีรูปแบบการบริโภคไม่ต่างจากผักทั่วไป

ตาราง 16 รูปแบบในการบริโภคผักปลอดภัยในรอบ 3 เดือน

รูปแบบการบริโภค	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
บริโภคสดเท่านั้น	4	1.9
นำมาปรุงก่อนบริโภค	17	8.2
บริโภคทั้งสดและปรุง	186	89.9
รวม	207	100.00

2.8 ความพึงพอใจในระดับราคาผักปลอดภัย

จากการศึกษาความพึงพอใจในระดับราคาผักปลอดภัย พบว่า ผู้บริโภคผักปลอดภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 72.9 พึงพอใจในระดับราคา และร้อยละ 27.1 ไม่พึงพอใจในระดับราคา ดังแสดงใน ตาราง 17 ซึ่งแตกต่างกับผลงานวิจัยของ บังอร (2544) พบว่าผู้บริโภคร้อยละ 43.2 ไม่พึงพอใจ เรื่องระดับราคาผักปลอดภัย อาจเป็นเพราะระยะเวลาที่ผ่านมาจากปีที่วิจัยจนถึงปัจจุบันปี 2547 ผู้บริโภคมีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยมากขึ้น หรือราคาของผักปลอดภัยมีระดับราคาที่ลดลง

ตาราง 17 ความพึงพอใจในระดับราคาผักปลอดภัย

ความพึงพอใจในระดับราคา	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
พึงพอใจ	151	72.9
ไม่พึงพอใจ	56	27.1
รวม	207	100.00

2.9 ความคิดเห็นของผู้บริโภคถึงเหตุผลที่ทำให้ผักปลอดภัยมีราคาสูงกว่าผักทั่วไป

จากการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริโภคถึงเหตุผลที่ทำให้ผักปลอดภัยมีราคาสูงกว่าผักทั่วไป พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่ร้อยละ 68.6 คิดว่าผักปลอดภัยมีการดูแลรักษาในการผลิตยากกว่าผักทั่วไป รองลงมา ร้อยละ 45.4 คิดว่ามีขั้นตอนในการตรวจสอบสารพิษตกค้าง ร้อยละ 23.2 คิดว่ามีทรายี่หื้อและบรรจุภัณฑ์ที่ห่อหุ้ม ร้อยละ 15.9 คิดว่าได้ปริมาณผลผลิตที่ลดลง และร้อยละ 13.0 คิดว่าผ่านคนกลางหลายระดับ ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 18 จากการสำรวจพบว่าเหตุผลที่ผู้บริโภคเข้าใจว่าผักปลอดภัยมีราคาสูงกว่าผักสดทั่วไป เนื่องจากผู้บริโภคเข้าใจว่าผักปลอดภัยมีการดูแลรักษาในการผลิตยากกว่าผักทั่วไปและรองลงมา มีความคิดเห็นว่ผักปลอดภัยมีขั้นตอนในการตรวจสอบสารพิษตกค้างจึงทำให้ราคาของผักปลอดภัยสูงขึ้น ทำให้ทราบได้ว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่มีความเข้าใจในการผลิตผักปลอดภัยมากขึ้น และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิไล (2543) ว่าผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ทำให้ผักปลอดภัยมีราคาสูงกว่าผักทั่วไปเช่นเดียวกัน

ตาราง 18 ความคิดเห็นของผู้บริโภคถึงเหตุผลที่ทำให้ผักปลอดภัยมีราคาสูงกว่าผักทั่วไป

ความคิดเห็น	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
มีการดูแลรักษาในการผลิตยากกว่าผักทั่วไป	142	68.6
มีขั้นตอนในการตรวจสอบสารพิษตกค้าง	94	45.5
มีทรายี่หื้อและบรรจุภัณฑ์ที่ห่อหุ้ม	48	23.2
ได้ปริมาณผลผลิตที่ลดลง	33	15.9
ผ่านคนกลางหลายระดับ	27	13.0

หมายเหตุ ผู้บริโภคตอบได้ไม่เกิน 2 ข้อ

2.10 แหล่งที่ผู้บริโภครับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับผักปลอดภัย

จากการศึกษาแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับผักปลอดภัยที่ผู้บริโภครับ พบว่า ผู้บริโภคผักปลอดภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 29.5 ศึกษาด้วยตนเอง รองลงมาร้อยละ 27.5 จากวิทยุโทรทัศน์ ร้อยละ 15.0 จากการพบโดยบังเอิญแล้วเกิดความสนใจ ร้อยละ 14 จากเพื่อนบ้าน ร้อยละ 10 จากนิทรรศการและจากการได้รับการเข้าอบรมเกี่ยวกับการเกษตรที่ผลิตผักปลอดภัย ร้อยละ 1.4 จากการเป็นสมาชิกชมรมที่เกี่ยวข้องกับผักปลอดภัย และร้อยละ 1.0 จากแหล่งอื่นๆคือ โรงพยาบาลสถานีนอนามัย ตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 19 ผู้บริโภคส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารโดยการศึกษาด้วยตนเอง รองลงมาคือจากวิทยุและโทรทัศน์และพบโดยบังเอิญแล้วเกิดความสนใจ เห็นได้ว่าข้อมูลข่าวสารส่วนใหญ่ที่ผู้บริโภครับเกิดจากความสนใจด้วยความต้องการของผู้บริโภคเอง แสดงให้เห็นถึงสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารผักปลอดภัยยังไม่แพร่หลาย และสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดได้แก่ สื่อทางวิทยุ และโทรทัศน์ แหล่งข้อมูลที่ผู้บริโภครับข้อมูลข่าวสารที่เกิดจากพบโดยบังเอิญและเกิดความสนใจนั้น แสดงให้เห็นว่าหากมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารผักปลอดภัยให้มากขึ้นจำนวนผู้บริโภคที่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผักปลอดภัย และไม่บริโภคผักปลอดภัยอาจจะเกิดความรู้ความเข้าใจ และหันมาบริโภคผักปลอดภัยกันมากขึ้น

ตาราง 19 แหล่งที่ผู้บริโภครับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับผักปลอดภัย

แหล่งข้อมูลข่าวสาร	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ศึกษาด้วยตนเอง	61	29.5
จากวิทยุ โทรทัศน์	57	27.5
พบโดยบังเอิญแล้วเกิดความสนใจ	31	15.5
สิ่งพิมพ์	19	9.2
เพื่อนบ้าน	14	6.8
นิทรรศการ	10	4.8
ได้รับเข้าอบรมเกี่ยวกับการเกษตรที่ผลิตผักปลอดภัย	10	4.8
เป็นสมาชิกชมรมที่เกี่ยวข้องกับผักปลอดภัย	3	1.4
อื่นๆ	2	1.0
รวม	207	100.00

2.11 ความเห็นในการเพิ่มการประชาสัมพันธ์ผักปลอดภัยตามสื่อต่างๆ

จากการศึกษาความเห็นในการเพิ่มการประชาสัมพันธ์ผักปลอดภัยตามสื่อต่างๆ พบว่า ผู้บริโภคผักปลอดภัยทั้ง 207 คน มีความเห็นว่าควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ผักปลอดภัยตามสื่อต่างๆ ให้มากขึ้น ดังแสดงในตาราง 20 แสดงให้เห็นว่าผู้บริโภคผักปลอดภัยยังมีความเห็นว่าการโฆษณาประชาสัมพันธ์ยังมีน้อยและไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ผักปลอดภัยให้มากขึ้น

ตาราง 20 ความเห็นในการเพิ่มการประชาสัมพันธ์ผักปลอดภัยตามสื่อต่างๆ

ความคิดเห็น	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์	207	100.0
ไม่ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์	0	0.0
รวม	207	100.00

2.12 ความคิดเห็นผู้บริโภคเกี่ยวกับความเพียงพอของแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัย

จากการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับความเพียงพอของแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัย พบว่า ผู้บริโภคผักปลอดภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 87.4 มีความเห็นว่าแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัยไม่เพียงพอ และร้อยละ 12.6 มีความเห็นว่าแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัยเพียงพอ ดังแสดงในตาราง 21 ความคิดเห็นส่วนใหญ่ของผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังเห็นว่าแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัยยังไม่เพียงพอต่อความต้องการควรเพิ่มแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัยให้มากขึ้น

ตาราง 21 ความคิดเห็นผู้บริโภคเกี่ยวกับความเพียงพอของแหล่งจำหน่ายผักปลอดภัย

ความคิดเห็น	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ไม่เพียงพอ	181	87.4
เพียงพอ	26	12.6
รวม	207	100.00

2.13 ความยินดีในการจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อการบริโภคผักปลอดภัย

จากการศึกษาความยินดีในการจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อการบริโภคผักปลอดภัย พบว่า ผู้บริโภคผักปลอดภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 83.1 มีความยินดีจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยในการบริโภคผักปลอดภัย และร้อยละ 16.9 ไม่ยินดีในการจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยในการบริโภคผักปลอดภัย ดังแสดงในตาราง 22 แสดงว่าด้านราคาไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจซื้อผักปลอดภัยในหมู่ผู้บริโภคที่รักสุขภาพที่มีความรู้ความเข้าใจว่าการบริโภคผักปลอดภัยลดความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วย และส่วนผู้บริโภคที่เหลือ ไม่ยินดีในการจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อบริโภค มีผู้บริโภคที่มีเหตุผลว่ายินดีจ่ายเพิ่มขึ้นขึ้นอยู่กับชนิดของผักเท่านั้น

ตาราง 22 ความยินดีในการจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อการบริโภคผักปลอดภัย

ความคิดเห็น	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ยินดี	172	83.1
ไม่ยินดี	35	16.9
รวม	207	100.00

2.14 ความคิดเห็นในการส่งเสริมการบริโภคผักปลอดภัยด้านส่วนต่างของราคา

จากการศึกษาความเห็นของผู้บริโภคในการส่งเสริมการบริโภคผักปลอดภัยจะสำเร็จได้หรือเมื่อแก้ไขส่วนต่างของราคาเมื่อเทียบกับผักสดทั่วไปให้มีค่าน้อยที่สุดใช่หรือไม่ พบว่าผู้บริโภคผักปลอดภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 77.3 ตอบว่าใช่ และร้อยละ 16.9 ตอบว่าไม่ใช่ ดังแสดงในตาราง 23 โดยทั่วไปผักปลอดภัยยังมีราคาสูงกว่าผักทั่วไปผู้บริโภคส่วนใหญ่จึงมีความเห็นว่าหากจะส่งเสริมให้มีการบริโภคผักปลอดภัยให้มากยิ่งขึ้น ราคาของผักปลอดภัยก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการตัดสินใจบริโภคผักปลอดภัย หากมีราคาที่ใกล้เคียงกับราคาผักทั่วไปในท้องตลาดจะทำให้การส่งเสริมการบริโภคผักปลอดภัยง่ายขึ้น

ตาราง 23 ความคิดเห็นในการส่งเสริมการบริโภคผักปลอดภัยด้านส่วนต่างของราคา

ความคิดเห็น	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ใช่	160	77.3
ไม่ใช่	47	22.7
รวม	207	100.00

2.15 การตัดสินใจของผู้บริโภคในการบริโภคผักปลอดภัยเป็นประจำ

จากการศึกษาการตัดสินใจของผู้บริโภคในการบริโภคผักปลอดภัยเป็นประจำ พบว่า ผู้บริโภคผักปลอดภัยร้อยละ 583.9 ตัดสินบริโภคผักปลอดภัยเป็นประจำ และร้อยละ 41.1 ตัดสินใจบริโภคผักปลอดภัยไม่เป็นประจำ ดังแสดงในตาราง 24 ผู้บริโภคผักปลอดภัยที่ยังไม่ตัดสินใจบริโภคผักปลอดภัยเป็นประจำนั้น มีเหตุผลมาจาก ความไม่สะดวก ห่างไกลจากแหล่งจำหน่าย หรือพิจารณาจากราคาผักฤดูกาล

ตาราง 24 การตัดสินใจของผู้บริโภคในการบริโภคผักปลอดภัยเป็นประจำ

การตัดสินใจ	จำนวนผู้บริโภค (คน)	ร้อยละ
ประจำ	122	58.9
ไม่ประจำ	85	41.1
รวม	207	100.00

ตอนที่ 3 ข้อมูลทางด้านความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย

ความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย

การวิเคราะห์หาความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัยในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการสร้างคำถามแบบตอบถูกหรือผิด จำนวน 15 ข้อ โดยคะแนนผู้ตอบกำหนดให้

ตอบถูก	ให้คะแนน	1	คะแนน
ตอบผิด	ให้คะแนน	0	คะแนน

ความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภค ที่นำมาหาค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักแล้วนำมาแปลความหมายโดยแบ่งเกณฑ์คะแนนออกเป็น 4 ช่วง ดังนี้

ระดับความรู้น้อยมาก	มีช่วงคะแนนระหว่าง	0.00-0.25
ระดับความรู้น้อย	มีช่วงคะแนนระหว่าง	0.26-0.50
ระดับความรู้ปานกลาง	มีช่วงคะแนนระหว่าง	0.51-0.75
ระดับความรู้มาก	มีช่วงคะแนนระหว่าง	0.76-1.00

เมื่อพิจารณาความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคในจังหวัดเชียงใหม่พบว่า

ข้อที่ผู้บริโภคมีระดับความรู้มากมีจำนวน 9 ข้อ (มีช่วงคะแนน 0.76-1.00) คือ ข้อ 1 ประเภทการทำการเกษตรในการผลิตผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.92 ข้อ 2 การทำการเกษตรกลางแจ้งและกางมุ้งสามารถผลิตผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.91 ข้อ 5 อันตรายจากสารเคมีตกค้างในอาหารมีคะแนนเฉลี่ย 0.87 ข้อ 6 การบริโภคผักปลอดภัยช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์มีคะแนนเฉลี่ย 0.94 ข้อ 7 การบริโภคผักปลอดภัยลดความเสี่ยงในการเจ็บป่วยมีคะแนนเฉลี่ย 0.96 ข้อ 8 การบริโภคผักปลอดภัยลดมลพิษกับสิ่งแวดล้อมจากการใช้สารเคมีของเกษตรกรมีคะแนนเฉลี่ย 0.89 ข้อ 9 ปุ๋ยอินทรีย์มีคะแนนเฉลี่ย 0.90 ข้อ 10 การใช้สารสกัดจากพืชในผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.91 ข้อ 15 การขนส่งผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.84

ข้อที่ผู้บริโภคมีระดับความรู้ปานกลางมีจำนวน 3 ข้อ (มีช่วงคะแนน 0.51-0.75) คือ ข้อ 4 การใช้ปุ๋ยวิทยาศาสตร์และสารเคมีควบคุมกำจัดศัตรูพืชมีคะแนนเฉลี่ย 0.74 ข้อ 13 วิธีกลในการกำจัดแมลงศัตรูพืช มีคะแนนเฉลี่ย 0.62 ข้อ 14 การใช้จุลินทรีย์ในผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.72

ข้อที่ผู้บริโภคมีระดับความรู้น้อยมีจำนวน 3 ข้อ (มีช่วงคะแนน 0.26-0.50) คือ ข้อ 3 การใช้สารเคมีในการผลิตผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.44 ข้อ 11 การใช้สารจับใบในผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.50 ข้อ 14 การเก็บรักษาผลผลิตผักปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ย 0.38

ซึ่งโดยข้อมูลรวมพบว่าความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัยในจังหวัดเชียงใหม่ มีระดับความรู้มากโดยมีคะแนนเฉลี่ย 0.77 ดังแสดงตามตาราง 25

ตาราง 25 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภคผักปลอดภัยที่ตอบคำถามถูกด้านความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจ	ผู้ที่ตอบถูกต้อง	
	จำนวน (ร้อยละ)	คะแนนเฉลี่ย
1. ความรู้ความเข้าใจประเภทการทำการเกษตรในการผลิตผักปลอดภัย	191(92.3)	0.92
2. การทำการเกษตรกลางแจ้งและกางมุ้งสามารถผลิตผักปลอดภัย	188(98.0)	0.91
3. ความรู้ความเข้าใจด้านการใช้สารเคมีในการผลิตผักปลอดภัย	93(44.9)	0.44
4. การใช้ปุ๋ยวิทยาศาสตร์และสารเคมีควบคุมกำจัดศัตรูพืช	155(74.9)	0.74
5. ความรู้ความเข้าใจด้านอันตรายจากสารเคมีตกค้าง	180(87.0)	0.87
6. การบริโภคผักปลอดภัยช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์	194(93.7)	0.94
7. การบริโภคผักปลอดภัยลดความเสี่ยงในการเจ็บป่วย	198(95.7)	0.96
8. ความรู้ความเข้าใจว่าการบริโภคผักปลอดภัยลดมลพิษกับสิ่งแวดล้อมจากการใช้สารเคมีของเกษตรกร	185(89.4)	0.89
9. ความรู้ความเข้าใจด้านปุ๋ยอินทรีย์	186(89.9)	0.90
10. ความรู้ความเข้าใจด้านการใช้สารสกัดจากพืชในผักปลอดภัย	188(90.8)	0.91
11. ความรู้ความเข้าใจด้านการใช้สารจับใบในผักปลอดภัย	104(50.2)	0.50
12. ความรู้ความเข้าใจด้านวิธีการในการกำจัดแมลงศัตรูพืช	129(62.3)	0.62
13. ความรู้ความเข้าใจด้านการใช้จุลินทรีย์ในผักปลอดภัย	149(72.0)	0.72
14. ความรู้ความเข้าใจด้านการเก็บรักษาผลผลิตผักปลอดภัย	79(38.2)	0.38
15. ความรู้ความเข้าใจด้านการขนส่งผักปลอดภัย	173(83.6)	0.84
คะแนนเฉลี่ย	159.47(77.05)	0.77

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตาม

ความสัมพันธ์ของลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคม ตามถึงในการปรุงอาหารเอง ที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัยฯ ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ คือ Statistical Package for the Social, SPSS

จากการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้ความสัมพันธ์ด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi-square test) พบว่า

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ผู้บริโภคเพศหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 70.04 เช่นเดียวกับผู้บริโภคเพศชายส่วนใหญ่ร้อยละ 24.64 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 9-15 คะแนน รองลงมาผู้บริโภคเพศหญิงร้อยละ 4.35 และผู้บริโภคเพศชายร้อยละ 0.96 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 26

ตาราง 26 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

สถานภาพทางเพศ	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
ชาย	2 (0.96)	51 (24.64)	53 (25.60)
หญิง	9 (4.35)	145 (70.04)	154 (74.40)
รวม	11 (5.32)	196 (94.68)	207 (100.00)

$$\chi^2 = 0.336$$

$$NS = 0.562$$

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ผู้บริโภคที่มีช่วงอายุต่ำกว่า 35 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 54.59 เช่นเดียวกับผู้บริโภคที่มีช่วงอายุ 35 ปีขึ้นไป ร้อยละ 40.09 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 9-15 คะแนน รองลงมาผู้บริโภคที่มีช่วงอายุต่ำกว่า 35 ปี ร้อยละ 3.38 เช่นเดียวกับผู้บริโภคที่มีช่วงอายุ 35 ปีขึ้นไป ร้อยละ 1.94 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 27

ตาราง 27 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

อายุ (ปี)	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
ต่ำกว่า 35 ปี	7 (3.38)	113 (54.59)	120 (57.97)
35ปี ขึ้นไป	4 (1.94)	83 (40.09)	87 (42.03)
รวม	11 (5.32)	196 (94.68)	207 (100.00)

$\chi^2 = 0.153$ NS = 0.696

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนใหญ่ร้อยละ 52.65 เช่นเดียวกับผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 42.03 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 9-15 คะแนน รองลงมาผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 4.48 เช่นเดียวกับผู้บริโภคที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 0.48 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่าการศึกษามีความสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 28

ตาราง 28 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ระดับการศึกษา	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
ต่ำกว่าปริญญาตรี	10 (4.84)	109 (52.65)	119 (57.49)
ปริญญาตรีขึ้นไป	1 (0.48)	87 (42.03)	88 (42.51)
รวม	11 (5.32)	196 (94.68)	207 (100.00)

$\chi^2 = 5.310$ Sig = 0.026

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครอบครัวกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ผู้บริโภคที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวน 4-7 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 50.24 รองลงมาผู้บริโภคที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวนน้อยกว่าเท่า 3 คน ร้อยละ 36.23 และจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวนมากกว่า 7 คน ร้อยละ 8.21 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 9-15 คะแนน ผู้บริโภคที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวน 4-7 คน ร้อยละ 2.42 รองลงมาผู้บริโภคที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวนน้อยกว่าเท่า 3 คน ร้อยละ 1.45 และจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวนมากกว่า 7 คน ร้อยละ 1.45 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครอบครัวกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่าจำนวนสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 29

ตาราง 29 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครอบครัวกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

จำนวนสมาชิกในครอบครัว (คน)	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
น้อยกว่าเท่ากับ 3	3 (1.45)	75 (36.23)	78 (37.68)
4-7	5 (2.42)	104 (50.24)	109 (52.66)
มากกว่า 7	3 (1.45)	17 (8.21)	20 (9.66)
รวม	11 (5.32)	196 (94.68)	207 (100.00)

$$\chi^2 = 4.178$$

$$NS = 0.124$$

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ผู้บริโภคร่วมกับความถี่ความเข้าใจผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค

ผู้บริโภคที่มีรายได้น้อยกว่าเท่ากับ 130,000 บาท/ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.73 ผู้บริโภคที่มีรายได้ 130,001 บาท/ปี ขึ้นไป ร้อยละ 29.96 มีความรู้ความเข้าใจผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับ 9-15 คะแนน และ ผู้บริโภคที่มีรายได้น้อยกว่าเท่ากับ 130,000 บาท/ปี ร้อยละ 4.35 และ ผู้บริโภคที่มีรายได้ 130,001 บาท/ปี ขึ้นไป ร้อยละ 0.96 มีความรู้ความเข้าใจผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ผู้บริโภคร่วมกับความถี่ความเข้าใจผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค พบว่ารายได้ของผู้บริโภคไม่มีความสัมพันธ์ความถี่ความเข้าใจผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 30

ตาราง 30 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของผู้บริโภค/ปีกับความถี่ความเข้าใจผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค

รายได้ของผู้บริโภค/ปี (บาท)	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
น้อยกว่าเท่ากับ 130,000	9 (4.35)	134 (64.73)	143 (69.08)
130,001 ขึ้นไป	2 (0.96)	62 (29.96)	64 (30.92)
รวม	11 (5.31)	196 (94.69)	207 (100.00)

$$\chi^2 = 0.882$$

$$NS = 0.348$$

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ครอบครัวผู้บริโภคนปีกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ครอบครัวผู้บริโภคนที่มีรายได้น้อยกว่าเท่ากับ 400,000 บาท/ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.73 ผู้บริโภคนที่มีรายได้ 400,001 บาท/ปี ขึ้นไป ร้อยละ 29.96 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 9-15 คะแนน และ ผู้บริโภคนที่มีรายได้น้อยกว่าเท่ากับ 130,000 บาท/ปี ร้อยละ 4.35 และ ผู้บริโภคนที่มีรายได้ 130,001 บาท/ปี ขึ้นไป ร้อยละ 0.96 มีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ครอบครัวผู้บริโภคนปีกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่ารายได้น้อยกว่า 400,000 บาท/ปี ไม่มีความสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 31

ตาราง 31 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ครอบครัวผู้บริโภคนปีกับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

รายได้ครอบครัวผู้บริโภคนปี (บาท)	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
น้อยกว่าเท่ากับ 400,000	9 (4.35)	133 (64.73)	142 (69.08)
400,001 ขึ้นไป	2 (0.96)	63 (29.96)	65 (30.92)
รวม	11 (5.31)	196 (94.69)	207 (100.00)

$$\chi^2 = 0.942$$

NS = 0.332

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการปรุงอาหารเอง/สัปดาห์กับความถี่ในการใส่ใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ผู้บริโภคที่มีความถี่ในการปรุงอาหารเองน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 ครั้ง/สัปดาห์ ส่วนใหญ่ร้อยละ 50.24 เช่นเดียวกับผู้บริโภคที่มีความถี่ในการปรุงอาหารเองมากกว่า 11 ครั้ง/สัปดาห์ ร้อยละ 44.45 มีความถี่ในการใส่ใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 9-15 คะแนน และผู้บริโภคที่มีความถี่ในการปรุงอาหารเองน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 ครั้ง/สัปดาห์ ร้อยละ 4.83 และผู้บริโภคที่มีความถี่ในการปรุงอาหารเองมากกว่า 11 ครั้ง/สัปดาห์ ร้อยละ 0.48 มีความถี่ในการใส่ใจผักปลอดภัยอยู่ในระดับ 0-8 คะแนน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการปรุงอาหารเอง/สัปดาห์กับความถี่ในการใส่ใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค พบว่าความถี่ในการปรุงอาหารเอง/สัปดาห์มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการใส่ใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค ดังแสดงตามตาราง 32

ตาราง 32 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการปรุงอาหารเอง/สัปดาห์กับความถี่ในการใส่ใจผักปลอดภัยของผู้บริโภค

ความถี่ในการปรุงอาหารเอง (ครั้ง/สัปดาห์)	ระดับความรู้(คะแนน)		รวม
	0-8	9-15	
น้อยกว่าเท่ากับ 10	10 (4.83)	104 (50.24)	114 (55.07)
มากกว่า 11	1 (0.48)	92 (44.45)	93 (44.93)
รวม	11 (5.31)	196 (94.69)	207 (100.00)

$$\chi^2 = 6.030$$

$$\text{Sig} = 0.014$$

จากการวิเคราะห์ถดถอย (Multiple Regression Analysis) โดยการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise Method) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ กับตัวแปรตาม
 ตาราง 33 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R^2) ระหว่างตัวแปรอิสระกับความรับรู้ความเข้าใจของผู้บริโภค
 ผักปลอดภัย

	Y1	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7
Y1	1.000	-0.067	.026	.067	-.103	.055	-.001	.315**
X1		1.000	-.048	-.064	-.263**	.303**	.171*	-.067
X2			1.000	-.083	.271**	.260**	.148*	.026
X3				1.000	-.045	.167*	-.071	.067
X4					1.000	.429**	.207**	-.103
X5						1.000	.101	.055
X6							1.000	-.001
X7								1.000

หมายเหตุ เมื่อ

- Y1 = ความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย
- X1 = เพศ
- X2 = อายุ
- X3 = ระดับการศึกษา
- X4 = สมาชิกในครอบครัว
- X5 = รายได้ของผู้บริโภคต่อปี
- X6 = รายได้รวมของครอบครัวผู้บริโภคต่อปี
- X7 = ความถี่ในการปรุงอาหารเองใน 1 สัปดาห์

เมื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระทั้งหมดกับตัวแปรตามดังตาราง 33 เปรียบเทียบเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันพบว่า ส่วนใหญ่แล้วตัวแปรอิสระ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระดับต่ำถึงปานกลาง ตามเกณฑ์วัดระดับความสัมพันธ์ของบุปผา (ม.ป.ป. : 148) พบว่า ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity ซึ่งทำให้ค่า R^2 เปลี่ยนนั้น ไม่มีเลย เพราะค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระทั้งหมด ไม่มีค่าใกล้เคียงกับ 1 หรือ 0.7 และเมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า มีตัวแปรอิสระ 1 ตัว คือ x_7 (ความถี่ในการปรุงอาหารเองใน 1 สัปดาห์) ที่มีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรตามคือความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัย ที่ระดับ 0.01

ตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอนโดยสรุป ของความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย

ตัวแปร	R	R^2	R^2 adj	B	Beta	t
- ความถี่ในการปรุงอาหารเอง	0.315	0.099	0.095	0.111	0.315	4.669***
- ค่าคงที่				10.427		

F 21.796**

การวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน ซึ่งหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามซึ่งมีสมการดังนี้

$$Y1 = a + b_1x_1 + b_2x_2 + b_3x_3 + b_4x_4 + b_5x_5 + b_6x_6 + b_7x_7$$

เมื่อ $Y1$ = ความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย

a = ค่าคงที่

$b1...7$ = ค่าสัมประสิทธิ์ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม เมื่อ

ควบคุมค่าของตัวแปรอิสระที่มีอยู่ในสมการได้คงที่แล้ว

y_1 = ของความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภคผักปลอดภัย

- x_1 = เพศ
 x_2 = อายุ
 x_3 = ระดับการศึกษา
 x_4 = สมาชิกในครอบครัว
 x_5 = รายได้ของผู้บริโภคต่อปี
 x_6 = รายได้รวมของครอบครัวผู้บริโภคต่อปี
 x_7 = ความถี่ในการปรุงอาหารเองใน 1 สัปดาห์

จากผลการวิเคราะห์พบว่า มีตัวแปรอิสระเพียงตัวเดียวเท่านั้น ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัย ดังแสดงในตารางที่ 34 จากการวิเคราะห์ดังกล่าว จึงสามารถสรุปเป็นสมการถดถอยหาคำว่าความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัย ได้ดังนี้

$$y = a + b_7x_7$$

หรือ $\text{ความรู้} = 23.653 + 0.941 \text{ ความถี่ในการปรุงอาหารเองใน 1 สัปดาห์}$

$$R = 0.315, \quad R^2 = 0.099, \quad R^2_{\text{adj}} = 0.095, \quad \text{SEE} = 1.735, \quad F = 21.796$$

จากสมการดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า ผู้บริโภคที่มีความถี่ในการปรุงอาหารเองใน 1 สัปดาห์สูง จะมีความรู้ความเข้าใจผักปลอดภัยมาก สามารถอธิบายการผันแปรของตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญ ร้อยละ 9.90 (ค่าของ R^2) ซึ่งแสดงว่ายังมีตัวแปรอื่นอีกหลายตัวที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามที่ยังไม่ได้นำมาศึกษาในที่นี้

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม (R) มีค่าเท่ากับ 0.315 เมื่อทดสอบค่านี้ด้วยการทดสอบเอฟ ปรากฏว่าได้ค่า $F = 21.796$ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นคือ สมการที่สร้างขึ้นสามารถที่จะใช้ในการพยากรณ์ได้จริง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตอนที่ 5 ปัญหาความต้องการ และข้อเสนอแนะของผู้บริโภคผักปลอดภัย
 ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบปัญหาความต้องการ และข้อเสนอแนะของผู้บริโภคผัก
 ปลอดภัย ดังนี้

ด้านผลิตภัณฑ์ผักปลอดภัย

1. อยากให้มีการสร้างมาตรฐานและมีหน่วยงานที่เชื่อถือได้รับผิดชอบ รับรองผักว่า
 ปลอดภัยจริงๆ มีการสุ่มตรวจสอบเพื่อหาสารเคมีปนเปื้อนทั้งผักปลอดภัยและผักทั่วไป
2. ผู้บริโภคไม่แน่ใจว่าผักที่มีบรรจุภัณฑ์มีตรารับรองหน่วยงานจากราชการ เพราะมี
 ผู้ขายบางรายนำผักทั่วไปมาใส่ถุงที่มีตรารับรองเพื่อเพิ่มราคาขายให้กับผู้บริโภค
3. อยากให้บรรจุภัณฑ์แสดงรายละเอียดแสดงความเด่นชัด บอกรายละเอียดเป็น
 มาตรฐานและมีราคาแน่นอน วิธีการเก็บรักษา ชื่อที่อยู่ผู้ผลิตเพื่อผู้ซื้อจะได้ติดต่อโดยตรงไม่ผ่านคน
 กลาง แสดงให้เห็นถึงความดีในการบริโภคผักปลอดภัยเพื่อส่งเสริมการบริโภคผักปลอดภัย
4. ผู้บริโภคเกรงการปนเปื้อนของสารเคมีเพราะผู้ขายบางรายในตลาดสดนำผัก
 ปลอดภัยปะปนกับผักทั่วไปในการขนส่ง และวางจำหน่ายร่วมกัน
5. ผู้บริโภคต้องการให้มีการเพิ่มปริมาณบรรจุของผักปลอดภัยเพราะมีจำนวนน้อย
 เกินไป
6. ผู้บริโภคมีความต้องการให้มีผักปลอดภัยมีหลากหลายชนิดมากขึ้น เพราะชนิด
 ของผักปลอดภัยยังมีไม่หลากหลายไม่สามารถเลือกซื้อผักได้ทุกชนิดตามที่ต้องการ

ด้านราคาผักปลอดภัย

1. ผู้บริโภคยังมีความเห็นว่าราคาของผักค่อนข้างสูงกว่าผักทั่วไปที่มีในท้องตลาด
 ผู้บริโภคที่มีรายได้น้อยไม่มีกำลังในการซื้อ หากผักปลอดภัยมีจำนวนมาก และมีราคาไม่แตกต่าง
 จากผักทั่วไป ประชาชนจะหันมาบริโภคผักปลอดภัยมากขึ้น
2. ผู้บริโภคต้องการให้มีการบรรจุผักปลอดภัยหลายขนาดเพื่อจะได้มีหลายระดับ
 ราคาตรงกับความต้องการให้มากขึ้น
3. ผู้บริโภคต้องการให้ราคาของผักปลอดภัยมีความเหมาะสมกับปริมาณของผัก
 เนื่องจากผู้บริโภคยังมีความเห็นว่าปริมาณผักยังน้อยเกินไป

ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย

1. ผู้บริโภคส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าควรจัดให้มีการส่งเสริมการผลิตผักปลอดภัยให้มากขึ้น เพราะปัจจุบันยังมีแหล่งจำหน่ายไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้บริโภคทั่วไป
2. ตลาดสดทุกตลาดควรมีผักปลอดภัยจำหน่ายอย่างน้อยตลาดละ 1 จุด
3. จัดให้มีหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดรถจำหน่ายผักปลอดภัยเข้าไปขายตามแหล่งชุมชนที่ห่างไกล

ด้านการประชาสัมพันธ์ผักปลอดภัย

1. ประชาชนทั่วไปส่วนมากยังไม่ได้รับความรู้ และขาดความเข้าใจในผักปลอดภัยน้อย ควรณรงค์ให้ความรู้ สร้างความเชื่อมั่นในผักปลอดภัยและสร้างค่านิยมในผู้บริโภคทุกระดับ
2. มีการจัดอบรมผู้ขายให้มีความรู้สามารถให้คำแนะนำให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผักปลอดภัยให้แก่ผู้บริโภค